

Forsl. t. L. om fremmedes Handelsberettigelse.

at søge Forordningen angaaende Fremmedes Handelsberettigelse af 8. Juni 1839 § 8 ophævet. Ifølge Komitéens Opfattelse bør der netop gøres et skarpt Skel mellem den udenlandske Handelsrejsende, som blot berejser Landet og altsaa her søger Handel og Fortjeneste uden hverken direkte eller indirekte at svare Skat til dansk Stat eller Kommune, og den danske Agent, altsaa den her bosiddende danske Borger, der i Kraft af, at han opfylder Næringslovens almindelige Betingelser for Opnaaelsen af Borgerskab, har løst et saadant og paa dette driver en Virksomhed, af hvis Indtægt han svarer Skat og Afgift til Stat og Kommune. At den førstnævnte rammes af en særlig Statsafgift, finder man i alle Maader rimeligt, men paa den sidstnævnte synes det Komitéen ubilligt uden videre at lade Bestemmelserne i Fr. af 8. Juni 1839 finde Anvendelse, saa snart han falbyder fremmede Varer udenfor sin egen Næringskommune.“

Komitéen udtaler derhos Ønsket om, at det ikke tillades en herboende dansk Agent for et udenlandsk Hus i Kraft af det almindelige Fuldmagtsforhold at udsende udenlandske Rejsende for sit Hus i sit Navn, hvorved disse vilde kunne blive fritagne for at svare Afgift efter Forordningen af 8. Juni 1839.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer bemærkes i øvrigt følgende:

ad § 1.

Medens Fr. af 8. Juni 1839 § 1 alene tillader Falbyden eller Afhændelse af Varer i Kjøbenhavn og de øvrige Købstæder, har man i nærværende Forslag under Hensyn til de siden Forordningens Emanation forandrede Forhold ment at burde undtage Frederiksberg og Marstal Kommuner, ligesom man har fundet det rigtigt udtrykkeligt at fastslaa, at Salg alene maa finde Sted paa Levering.

ad § 4.

De væsentligste Forandringer fra den tidligere Tilstand findes angivne i nærværende Paragraf, der svarer til Fr. af 8. Juni 1839 § 4. Det er i Overensstemmelse med Indstilling fra Grosserer-Societetets Komité, at man har tilladt vedkommende fremmede Handelsberettigede eller Handelsrejsende at lade møde for den Toldmyndighed, af hvem Adgangsbeviset udstedes, ved Befuldmægtiget (Bud). At forlange, at Adgangsbeviset skal udstedes af første Toldsted eller Toldkammer her i

Riget, har man ikke anset fornødent, idet dette vilde være til unødigt Besvær for en Rejsende, der ikke ønsker at gøre *Ophold* indenfor et Grænsetolddistrikt. Oplysning om, for hvilken Handelsberettigedes Regning paagældende ønsker at udføre Forretninger, bør formentlig ikke — som i Fr. af 8. Juni 1839 § 4 fastsat — alene ske ved Øvrighedsattest. For Tiden tages saaledes Notarialattest for tilstrækkelig, i hvert Fald, naar saadan er attesteret af vedkommende danske Konsul. Man har anset det for rettest at overlade Ministeriet for Handel og Søfart at træffe Bestemmelse angaaende de Beviser, der i saa Henseende skulle tages for Fyldest; Attest fra en dansk Konsularmyndighed vil herefter under alle Omstændigheder blive at anse som fyldestgørende. Bevis for, at den paagældende selv eller de af ham repræsenterede Firmaer have fornøden Handelsberettigelse, har man ment at burde kræve, *dels* under Hensyn til, at dette udkræves i de fleste øvrige Lande, *dels* under Hensyn til, at Øjemedet med en Lov som nærværende er at fremme det legitime *Handelssamkvem* mellem Landene. Det er nærmest en Ordensbestemmelse, at der i Adgangsbeviset bør anføres de Firmaer, for hvilke den paagældende vil kunne afslutte Forretninger; vil han senere optræde yderligere for andre Firmaer, kan han, jfr. Paragraffens sidste Punktum, kræve Paategning herom paaført Adgangsbeviset paa ethvert som helst Toldsted. Adgangsbeviset vil alene være at visere af Politiet paa Udstedelsesstedet; i øvrigt vil det, jfr. Paragraffens næstsidste Stykke, ikkun være at forevise efter Forlangende af Politiet. Dette er overensstemmende med den tilsvarende Bestemmelse i Sverige. Den hertil svarende Straffebestemmelse findes i § 7, 1ste Stykke, 3die Punktum.

Paragraffens 2det Stykke er affattet i Overensstemmelse med, hvad der maa anses ønsket af Udlandet. I Sverige kan et for 30 Dage udstedt Adgangsbevis forlænges for et Tidsrum af 15 Dage mod en Betaling af Halvdelen af, hvad der udkræves for de 30 Dage (100 Kr. til 50 Kr.) Naar man her har forlangt 60 Kr. for Forlængelsen, er dette begrundet i, at en Forlængelse her i Landet, hvor Distancerne ere langt ringere end i Sverige, synes i forholdsvis mindre Grad paakrævet.

Med Hensyn til Antallet af løste Adgangsbeviser stiller Forholdet sig for de to sidste Finansaars Vedkommende saaledes: